

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 654/2025
12.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Гордане Којић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Душанића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 109/24 од 24.12.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 50/25 од 10.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 12.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стефана Душанића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Шиду К 109/24 од 24.12.2024. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 50/25 од 10.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду К 109/24 од 24.12.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела лака телесна повреда у саизвршилаштву из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) месеца и кривичног дела угрожавања сигурности у саизвршилаштву из члана 138. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) месеца па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 15.10.2024. године, па надаље.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, и то: Основном суду у Шиду у износу од 35.538,30 динара, на име обављеног вештачења и судски паушал у износу од 10.000,00 динара, а ОЈТ-у Сремска Митровица, Одељење у Шиду у износу од 13.500,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док ће о трошковима чија висина није позната у тренутку доношења пресуде, суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 50/25 од 10.03.2025. године одбијене су као неосноване жалба ОЈТ у Сремској Митровици, Одељење у Шиду и жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Стефан Душанић, „због битних повреда одредаба ЗКП и погрешне примене материјалног права“, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев и укине правноснажне пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или да донесе ослобађајућу пресуду у корист окривљеног.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле ограничено је право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости у погледу разлога због којих могу поднети овај ванредни правни лек и то таксативним набрајањем повреда које су учињене у првостепеном поступку и поступку пред апелационим односно другостепеним судом и то због повреда одредаба члана 74, из члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1) члана 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног АА, као разлог подношења захтева за заштиту законитости, не нумерише ниједну повреду у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, већ наводи да исти подноси због „битних повреда одредаба ЗКП и погрешне примене материјалног права“. Међутим, из навода захтева, пре свега, није могуће утврдити на коју правну квалификацију бранилац указује као погрешну, нити који кривичноправни опис оспорава, будући да су наводи неодређени и међусобно контрадикторни. Наиме, иако је правноснажном пресудом окривљени оглашен кривим због кривичног дела из члана 122. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика и кривичног дела из члана 138. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, бранилац у захтеву тврди да су се у описаним радњама стекли елементи бића кривичног дела из члана 138. став 2. Кривичног законика, које је, према наводима из захтева, остало у покушају јер оштећени није предао износ новца због којег је над њим примењена сила и претња. По оцени Врховног суда, изнети навод браниоца сугерише покушај тежег облика предметног кривичног дела што је супротно члану 71. тачка 5. ЗКП.

Поред овога, у наставку захтева бранилац закључује да из исказа оштећеног произлази закључак у ширем смислу да су се у радњама окривљеног стекли елементи бића кривичног дела из члана 214. Кривичног законика, што је по оцени овог суда супротно члану 71. тачка 5. ЗКП.

У преосталом делу захтева, бранилац оспорава утврђено чињенично стање и оцену доказа коју су дали нижестепени судови, указујући да је суд пропустио да правилно оцени исказе сведока и оштећеног, те да током поступка није доказано да је окривљени учинио кривично дело из члана 138. став 1. Кривичног законика, за које је оглашен кривим, полемишући при томе са појмом условне претње и свим околностима конкретног случаја у оквиру кога је дошло до извршења кривичног дела. У том смислу, бранилац у захтеву оспорава и разлоге правноснажних пресуда (члан 438. став 2. тачка 2) ЗКП), те интерпретирајући њихове поједине делове, указује на недоследности у исказу оштећеног, као и на околност да је суд погрешно ценио међусобни однос оштећеног и ББ, оспорава и закључак другостепеног суда да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање и да је правна квалификација, изведена на основу таквог стања, законита, а што представља чињенично, а не правно питање односно повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Надаље, према наводима захтева битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП у вези члана 16. став 4. ЗКП, учињена је на тај начин што суд одлучујући о жалби, није разматрао на који начин су „обувена стопала“, као средство подобно да тело тешко повреди и здравље тешко наруше, што је одлучујућа чињеница у погледу постојања квалификованог облика кривичног дела из члана 122. став 2. Кривичног законика.

Како, према одредби члана 485. став 4. ЗКП, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП и повреде одредби члана 16. став 4. и 440. ЗКП, нису дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране окривљеног, преко браниоца, то је овај суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. и члана 71. тачка 5. ЗКП, одлучио као у изреци.

Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић